

[Boligministeren.]

vil hjælpe frem, hvor det er muligt. Disse virksomheder kan imidlertid ikke eksistere uden arbejdere og funktionærer, og det afføder et boligbehov, som der ikke er nogen som helst mulighed for at skaffe dækning for uden gennem et øget boligbyggeri de pågældende steder. Dette boligbyggeri må der altså skaffes udveje for, og hvis der kan skaffes dækning ved finansiering over det private kapitalmarked, er det jo i orden. Jeg tør imidlertid ikke afvise, at der kan forekomme tilfælde, hvor kapitalmarkedet vil finde investeringerne i et bestemt boligbyggeri for risikable. Vi kan da komme i den situation, at staten nødvendigvis må træde til med direkte statslån for at klare dette problem: boligbyggeri inden for udviklingsområdet.

Inden jeg forlader forslagets første afsnit, vil jeg gerne gøre et par bemærkninger i tilknytning til et enkelt punkt i det, ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Lorentzen, sagde i sin fremsættelsestale. Det ærede medlem hævdede, at bemyndigelsen i lovens § 19 er en meget usikker bestemmelse, at den i virkeligheden giver den til enhver tid værende boligminister ret til frit at skønne over, om betingelserne for at anvende bemyndigelsen er til stede, og at det afhænger af hans skøn, om der kan bygges 30 000 lejligheder om året, eller om 20 000 er det tal, der i virkeligheden er det rigtige. Ja, ifølge det ærede medlem er reglen endog ikke blot usikker, men den er ligefrem farlig at have stående, også for boligministeren, som, selv om han har aldrig så god en vilje til at efterkomme bestemmelserne, vil komme ud for et pres både fra den ene og den anden side — man må heraf forstå, at det er en farlig bestemmelse.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at § 19, som jeg opfatter den, hverken er slet så usikker eller slet så farlig, som det ærede medlem har givet udtryk for. Lovens system er jo, at boligbyggeriet først og fremmest skal finansieres over det private kapitalmarked, herunder ved sekundære lån med statsgaranti. For disse statsgarantier — og det vil jeg gerne fremhæve som væsentligt — skal der hvert år på finansloven fastsættes en maksimumsgrænse for den kommende 3 års periode. Som bekendt

er der for den første 3 års periode efter den nye lov fastsat en garantiramme på 485 mill. kr., og dette tal passer med, at man skal kunne yde statsgaranti for sekundære lån til gennemsnitlig 16 000 lejligheder om året.

I lovens første leveår vil denne garantiramme langtfra blive udnyttet fuldt ud, fordi der er kommet et stort privat byggeri i gang; men lad os forestille os, at billedet skifter, lad os forestille os en situation, hvor det private boligbyggeri bliver mindre end forudsat, dengang vi opstillede garantirammen, som folketingets finansudvalg har godkendt. Så er rammen altså ikke rummelig nok til at få et byggeri af tilstrækkeligt omfang, og så forstår jeg det på den måde, at forslagsstillerne mener, at man i boligministeriet oven på garantirammen eventuelle 16 000 lejligheder for det første år kan lægge 10 000 med statslån, for det næste år 9 000 og for det tredje 8 000 og derefter 7 000 i de følgende år. Jeg er nødt til at sige, at dette er en forkert opfattelse. Så enkel er sagen ikke, selv om det unægtelig havde været lettere at arbejde under et sådant system. Det reelle forhold er, at finansudvalget hvert år efter forslag fra boligministeren skal fastsætte en garantiramme, og hvis denne garantiramme udnyttes fuldt ud og boligministeren og regeringen skønner, at den bør udvides, så kan boligministeren ikke ensidigt afgøre det, men han må gå til folketingets finansudvalg og anmode om at få rammen for garantitilsagnet udvidet, og det, som finansudvalget måtte beslutte sig til, er han naturligvis bundet af.

Jeg vil herefter sammenfatte min opfattelse af forslagets første afsnit. Loven om boligbyggeri er en permanent lovgivning. Den omstændighed, at der under de nuværende forhold på kapitalmarkedet ikke er behov for at gøre brug af en del af lovens system, nemlig de subsidiære statslån, kan ikke føres i marken som argument for helt at ophæve denne del af loven. Det er nødvendigt at opretholde bemyndigelsen med henblik på at kunne imødegå en situation, den situation, som lovens bestemmelser herom netop tager sigte på. På den anden side skal den subsidiære statslånsadgang ikke udnyttes som grundlag for en overbudgettering af statens driftsindtægter. Der